

RESSÒ DE LA PARAULA

Humiliacions

Com sempre hem de fer amb tot el que es refereix a la litúrgia, engegarem aquest temps tan especial de la Quaresma, des de les vivències més significatives que ens ofereix el temps present. I és el cas que hi ha un parell de vivències que darrerament ens estan marcant profundament la fe, la pregària i l'acció com a cristians. Dues experiències, diferents quant a la naturalesa, la durada i l'abast, però que incideixen en el mateix punt del cor: la crisi econòmica, que compartim amb tota la humanitat, i els huracans de fa uns dies, que han tingut uns efectes particulars a la nostra diòcesi.

Ambdues experiències són font de sofriment. Però l'efecte psicològic, i humà en general, més fort, que han tingut i tenen sobre nosaltres, és el d'una profunda humiliació.

Tots sabem fins a quin punt anem per la vida com a homes i dones moderns, ben refiats de les nostres capacitats per al progrés, per a crear la societat del benestar, per a superar qualsevol obstacle que ens impedeixi viure satisfets. I la seguretat en les nostres forces és tal, que pensem que si avui no podem dominar-ho tot, tard o d'hora la tècnica, la raó aplicada a l'economia, la política, l'organització social, etc., ho aconseguiran. En el fons pensem que «si ha passat tal cosa, si ara estem patint, és perquè encara no hem avançat prou».

La realitat, però, és tossuda i de tant en tant ens envia missatges que ens fan ajupir el cap. Aquests dos fenòmens ens han vingut a sobre, anorreant qualsevol pretensió de poder i de seguretat.

No puc deixar de recordar la impressió que em va produir la lectura de la novel·la *Humillados y ofendidos*, que Dostoievski va publicar en 1860 i que ens va arribar en la traducció castellana allà pels anys 70. Junt a la forta denúncia social, gràcies a la capacitat de l'autor per a endinsar-se en l'ànima humana, apareix la visió creient del pobre, que conserva la seva dignitat i la seva llibertat per fer front a la injustícia i la desgràcia. Era una altra veu, diferent, que ens arribava en el marc de la lluita social o política que aleshores vivíem.

—No podem dir, sense matisos, que sigui bo patir humiliacions, menys encara si aquestes provenen de causes radicalment injustes.

—Però, si esdevenen, són l'avinentsa per a créixer en realisme, doncs tenen la virtut d'aclarir la vista, posar al descobert tant el que hi ha, la vida tal com és, com el que som, el nostre vertader ésser.

—Alhora, sense deixar aquest «trepitjar terra», i comptant amb l'ajut del Déu dels pobres, fan possible la revifalla de les millors forces que portem dins nostre, com ara l'acció lliure, la confiança en l'Esperit, la capacitat de lluita, la comunió amb els qui pateixen, l'esperança serena, el goig més profund.

A un company sacerdot li agradava fer una meditació sobre el Salm 50 (51), el famós *Miserere*, l'argument de la qual es resumia en el títol «Humiliar-se no és humiliant». Ans al contrari, pot ser el primer graó d'un meravellós procés de creixement.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Trobada de preveres i diaques a Tarragona

► Els deu bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, acompanyats per un gran nombre de preveres i diaques i de poble fidel varen celebrar, el passat 21 de gener, a l'amfiteatre romà de Tarragona, el 1.750 aniversari del martiri de sant Fructuós, bisbe, i dels seus dos diaques, sant Auguri i sant Eulogi. La celebració va fer-se en el lloc i en la mateixa hora del dia en la que els tres màrtirs del Crist foren cremats a la foguera el 21 de gener de l'any 259. Les actes autèntiques del seu martiri, sota els emperadors romans Valerià i Gal·liè, són les primeres de l'Església a Hispània. Els nostres bisbes, en aquesta ocasió, varen dirigir un missatge a tots els catòlics de la nostra terra, encoratjant-los a donar testimonio de la fe, malgrat les dificultats de l'hora present. Aquest missatge es troba a la pàgina web de la Conferència Episcopal Tarraconense (www.tarraconense.cat).

NOTA DELS BISBES

Increment del nombre d'avortaments a Catalunya

Els bisbes de les diòcesis catalanes, al terme de la reunió dels dies 3 i 4 de febrer han manifestat el seu pesar davant l'increment del nombre d'avortaments a Catalunya: 21.871 l'any 2007, amb un increment del 8 % en un sol any. «Davant d'aquestes dades tan doloroses, les Administracions públiques i tota la societat hem de donar molt més suport i alternatives a qualsevol maternitat que hagi estat iniciada, a tota vida humana ja existent, mitjançant una acció positiva d'ajuda i protecció a la dona embassada —sobretot si es troba amb dificultats—, per tal que puguin dur a terme, amb normalitat, el procés de la seva maternitat i no pateixin el trauma de l'avortament provocat. Les xifres i la trista tendència a augmentar, fan del tot urgent el foment d'una cultura a favor de la vida.

»En aquestes circumstàncies, és motiu de particular perplexitat i preocupació l'anunciat avantprojecte de *Llei de Drets i Oportunitats de la Infància*, que prepara el Govern de la Generalitat de Catalunya, que contempla que les noies menors d'edat puguin decidir avortar sense el coneixement

ni el consentiment dels seus pares. D'aprovar-se, aquesta mida resultaria del tot desorientadora per a la noia menor i, amb ella, s'enviaria a tota la societat —i especialment a les noves generacions— un missatge radicalment confús i injust contra la vida humana. Suposaria, a més, una nova intromissió de l'Estat en el terreny dels drets dels pares i de la família.

»Els bisbes de Catalunya demanem a tots els fidels una pregària fervorosa i mantinguda per tal que, no només sigui corregida aquesta proposta, sinó perquè es capgiri l'increment a casa nostra d'aquesta trista realitat i torni a revifar, en la nostra cultura, l'amor i l'alegria pel do que suposa tota vida humana.

»En aquest mateix sentit, els bisbes fem una crida a la responsabilitat de tots els ciutadans a propòsit del *Projecte de Llei* en curs que regularà el *Codi Civil de Família de Catalunya*, a fi que es respecti el valor de tota vida humana, de la família, de la maternitat i de la paternitat, del matrimoni, de la solidaritat amb els més dèbils (i els éssers humans més pobres són els nens no nascuts)».

Iniciem les col·laboracions del P. Anselm Grün

► El P. Anselm Grün, monjo i administrador de l'abadia benedictina de Münsterschwarzach, és un dels autors cristians més llegits en l'actualitat. La foto correspon a la visita que va realitzar a Montserrat, amb motiu d'una visita a Catalunya. Avui, en sintonia amb la celebració de l'Any de Sant Pau, oferim als nostres lectors i lectores el primer de tretze

breus articles, extractats del seu llibre *El Himno al amor de San Pablo*, publicat per l'Editorial Sal Terrae, de Santander, a la qual agraïm la seva amable autorització per publicar aquests extractes.

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Això diu el Senyor: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meua lloança.

No és que tu, Jacob, m'hagis invocat, no és que tu, Israel, t'hagis molestat per servir-me. El que has fet és obligar-me a suportar els teus pecats, molestar-me amb les teves culpes. Però jo, sóc el qui esborro les teves faltes per amor de mi mateix, i no em recordaré mai més dels teus pecats.»

▶ Salm responsorial (40)

R. *He pecat contra vós, salveu-me la vida.*

Feliç el qui s'interessa pel pobre desvalgut; / en temps difícils, el Senyor el salvarà. / El guardarà i el farà viure feliç a la terra, / no el deixarà a mercè dels enemics. R.

El Senyor el sostindrà en el dolor, / fins a treure'l del llit on jeia malalt. / Jo clamo: «Senyor, compadiu-vos de mi. / He pecat contra vós, salveu-me la vida.» R.

Però a mi, em conserveu sense culpa / i em mantindreu per sempre davant vostre. / Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel, / des de sempre i per sempre. Amén, amén. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 1,18-22)

Germans, Déu sap que no menteixo; la nostra paraula quan ens adreçem a vosaltres, no és ara sí, ara no, perquè Jesucrist, el Fill de Déu, que ha estat predicat entre vosaltres pel nostre ministeri —meu, de Silvà i de Timoteu—, no ha estat mai ara sí, ara no. En ell hem sentit un sí ben clar, perquè totes les promeses de Déu en ell s'han convertit en un sí. Per això, quan nosaltres donem glòria a Déu, diem «Amén», que vol dir «sí», per Jesucrist. I el qui ens referma i ens ha ungit en Crist, juntament amb vosaltres, és Déu. Ell mateix ens ha marcat amb el seu senyal i, com a penyora del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 2,1-12)

Al cap d'uns dies, Jesús tornà a Cafar-Naüm. La gent sentí a dir que era a casa, i n'hi anaren tants que no cabien ni davant de l'entrada. Jesús els predicava. Mentrestant, vingueren uns homes a dur-li un paralític. El portaven entre quatre. Veient que amb tanta gent no podien portar-lo dintre, aixecaren el terrat sobre l'indret on era Jesús i, un cop obert el sostre, baixaren la llitera. Jesús, en veure aquella fe, digué al paralític: «Fill, els teus pecats et queden perdonats».

Uns mestres de la Llei que eren allà asseguts pensaven dintre seu: «Com pot dir això aquest home? Això és blasfem. És que algú, fora de Déu, pot perdonar pecats?» A l'instant Jesús coneguè dintre seu que pensaven això i els digué: «Per què penseu així dins vostre? Què és més fàcil, dir al paralític que els seus pecats li queden perdonats o dir-li que s'aixequi, es carregui la llitera i camini? Doncs, ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra». I tot seguit diu al paralític: «Aixeca't, carrega't la llitera i vés-te'n a casa». Ell s'aixecà immediatament, es carregà la llitera i se n'anà en presència de tothom. Tots glorificaven Déu i no se'n sabien avenir. Deien: «No havíem vist mai res de semblant».

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 43,18-19.21-22.24c-25)

Así dice el Señor: «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino por el desierto, ríos en el yermo, para apagar la sed del pueblo que yo formé, para que proclamara mi alabanza.

Pero tú no me invocabas, Jacob, ni te esforzabas por mí, Israel; me avasallabas con tus pecados y me cansabas con tus culpas. Yo, yo era quien por mi cuenta borraba tus crímenes y no me acordaba de tus pecados.»

▶ Salmo responsorial (40)

R. *Sáname, Señor, porque he pecado contra ti.*

Dichoso el que cuida del pobre y desvalido; / en el día aciago lo pondrá a salvo el Señor. / El Señor lo guarda y lo conserva en vida, / para que sea dichoso en la tierra, / y no lo entrega a la saña de sus enemigos. R.

El Señor lo sostendrá en el lecho del dolor, / calmará los dolores de su enfermedad. / Yo dije: «Señor, ten misericordia, / sáname, porque he pecado contra ti.» R.

A mí, en cambio, me conservas la salud, / me mantienes siempre en tu presencia. / Bendito el Señor, Dios de Israel, / ahora y por siempre. Amén. Amén. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 1,18-22)

Hermanos: ¡Dios me es testigo! La palabra que os dirigimos no fue primero sí y luego no. Cristo Jesús, el Hijo de Dios, el que Silvano, Timoteo y yo os hemos anunciado, no fue primero sí y luego no; en él todo se ha convertido en un sí; en él todas las

promesas han recibido un sí. Y por él podemos responder: «Amén» a Dios, para gloria suya.

Dios es quien nos confirma en Cristo a nosotros junto con vosotros. Él nos ha ungió, él nos ha sellado, y ha puesto en nuestros corazones, como prenda suya, el Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 2,1-12)

Quando a los pocos días volvió Jesús a Cafarnaún, se supo que estaba en casa. Acudieron tantos que no quedaba sitio ni en la puerta. Él les proponía la palabra. Llegaron cuatro llevando un paralítico y, como no podían meterlo, por el gentío, levantaron unas tejas encima de donde estaba Jesús, abrieron un boquete y descolgaron la camilla con el paralítico. Viendo Jesús la fe que tenían, le dijo al paralítico: «Hijo, tus pecados quedan perdonados.»

Unos escribas, que estaban allí sentados, pensaban para sus adentros: «¿Por qué habla éste así? Blasfema. ¿Quién puede perdonar pecados, fuera de Dios?» Jesús se dio cuenta de lo que pensaban y les dijo: «¿Por qué pensáis eso? ¿Qué es más fácil: decirle al paralítico "tus pecados quedan perdonados" o decirle "levántate, coge la camilla y echa a andar"? Pues, para que veáis que el Hijo del hombre tiene potestad en la tierra para perdonar pecados...» Entonces le dijo al paralítico: «Contigo hablo: Levántate, coge tu camilla y vete a tu casa.» Se levantó inmediatamente, cogió la camilla y salió a la vista de todos. Se quedaron atónitos y daban gloria a Dios, diciendo: «Nunca hemos visto una cosa igual.»

La ciutat de Corint, al Peloponès (Grècia), vista des del turó de l'Acropolis o Acrocorint. Sant Pau hi fundà la comunitat de cristians i els va escriure dues cartes que formen part del Nou Testament

COMENTARI

La sinceritat de cor

Hi ha gent que diu que no es pot anar pel món amb sinceritat, perquè diuen que els qui viuen d'aquesta manera acaben malament. Afirment que cal viure amb ambigüitat i, aleshores, no tens conflictes. Tanmateix, darrera d'aquesta actitud s'hi amaga escepticisme, ja que en el fons pensen que en aquest món no hi ha res a fer. De tota manera, negar el valor de la sinceritat, comporta relativitzar la validesa del cristianisme, perquè la fe cristiana s'edifica sobre la roca de la veritat, és a dir, sobre la convicció *d'un sí que és sí i d'un no que és no*.

Crist davant del paralític de l'evangeli, ofereix un testimoni de sinceritat que neteja l'ambient social de la falsedat, guareix el malalt en totes les seves necessitats del seu cos i del seu esperit puix que també el neteja dels pecats. Així ofereix a la humanitat de tots els temps un nou camí de sentit i d'alegria, edificat en l'amor a la persona que pateix i en el testimoniatge de la força de la veritat.

Certament, no podem arreglar el món sencer, però podem netejar la nostra vida personal i el nostre entorn, de manera que, en sem-

brar unes llavors de sinceritat i d'esperança, enfront de l'escepticisme anorreador i destructiu dels que ni fan ni deixen fer, podem intentar deixar el món una mica millor de com l'hem trobat.

Arrelats en el Crist, ningú no ens pot ni ens podrà impedir mai d'optar per un estil de vida, edificat en la transparència i en la sinceritat. Llavors, ens adonarem que la netedat del cor eixampla l'horitzó de la vida i, a més a més, fa feliç. Tot és qüestió de provar-ho en la nostra vida diària.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Sir 1,1-10 / SI 92 / Mc 9,14-29. ■ **dimarts**: Sir 2,1-13 / SI 36 / Mc 9,30-37.

Comença el temps de Quaresma:

■ **dimecres** (litúrgia hores: 4a setm.): Jl 2,12-18 / SI 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18. ■ **dijous**: Dt 30,15-20 / SI 1 / Lc 9,22-25. ■ **divendres**: Is 58,1-9a / SI 50 / Mt 9,14-15. ■ **dissabte**: Is 58,9b-14 / SI 85 / Lc 5,27-32. ■ **diumenge** vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.): Gn 9,8-15 / SI 24 / 1Pe 3,18-22 / Mc 1,12-15.

SÍNODE SOBRE LA PARAULA DE DÉU

Lloc litúrgic preeminent de l'Esclusura i ministeri del lectorat

Per què l'Esclusura té un lloc litúrgic preeminent? Perquè l'Esclusura conté una paraula no purament sobre Déu, sinó de Déu i, per tant, una paraula que només Ell pot dir. I què és el que només Déu pot dir? Déu és l'únic que pot comunicar allò que és decisiu: «la veritat per a la nostra salvació» (DV 11), ja que «el misteri de l'home només s'aclareix veritablement en el misteri del Verb fet home» (GS 22). Per això en Jesucrist tenim la màxima resposta i és per excel·lència «la Paraula de Déu» (Jn 1; Prop. 3).

Alhora, l'Esclusura com a testimoni privilegiat és qualificada com a Paraula de Déu i ocupa un lloc preeminent en l'Església. Per això el Sínode demana entre altres coses: «Que el llibre de l'Esclusura, fins i tot fora de l'acció litúrgica, tingui un lloc visible i d'honor dins de l'Església; que es fomenti l'ús del silenci després de les lectures i l'homilia; que les lectures es pro-

clamin amb llibres litúrgics dignes; que es doni el valor a l'Evangelari amb una processó; que es vegi clarament el paper dels servidors de la proclamació: lectors i cantors, formats adequadament; que es proclami amb domini de la dinàmica de la comunicació...» (Prop. 14).

En aquest context, el Sínode «desitja que el ministeri del lectorat sigui obert també a les dones» (Prop. 17). Es tracta de poder conferir un ministeri *instituit*, i no solament que puguin llegir, que ja està autoritzat. El Sínode proposa un canvi d'aquesta legislació per tal de reconèixer més *oficialment* aquest servei que tantes dones realitzen. No es pot negar que la qüestió era delicada, tenint presents les possibles interpretacions en clau de *poc* o de *massa*, però el Sínode optà per una *via intermèdia* realista.

Dr. Salvador Plé-Ninot

Goethe y la felicidad

Al más grande de los poetas alemanes, el escritor Johann Wolfgang de Goethe, también «investigador científico en física, fisiología y biología (teoría de los colores, morfología de las plantas que tienen positiva importancia científica) se le consideraba también el más universal de los genios modernos», según afirma la *Enciclopedia Universal Herder*. Goethe escribió:

—«Dado que Dios me ha concedido tantos años, consagro noche y día al pensamiento y a la acción... tanto como sea posible». Fue él quien nos dejó nueve puntos para la felicidad:

1. Salud —suficiente— para que el trabajo, se convierta en placer...
2. Dinero —suficiente— para satisfacer las necesidades...
3. Ánimo y fuerza de voluntad —suficientes— para hacer frente a las dificultades...
4. Gracia —suficiente— para poder confesar y renegar los propios pecados, y enmendarme de ellos...
5. Paciencia —suficiente— para poder perseverar hasta lograr un objetivo...
6. Caridad —suficiente— para ver siempre la parte positiva en el prójimo...
7. Amor —suficiente— para que pueda ser útil... a quienes me necesitan...
8. Esperanza —suficiente— para anular todo temor con respecto al futuro...
9. Fe —suficiente— para poder hacer y llevar a cabo las cosas de Dios...

J. M. Alimbau

SANTORAL

22. ✠ Diumenge VII durant l'any. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. Dilluns. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. Dimarts. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

25. Dimecres de Cendra. Sant Cèsari (s. iv), metge, germà de Gregori Na-

cianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. Dijous. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. Divendres. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionalista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. Dissabte. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. v), abat; sant Serapió, mr.

EL HIMNO AL AMOR

Un pasaje central del Nuevo Testamento

Sobre el amor se ha reflexionado y escrito ya tanto que resulta difícil expresar convenientemente con palabras todo el saber

humano sobre él o, al menos, decir algo nuevo al respecto. Por eso, en este libro, deseo limitarme a interpretar el Himno al amor, entonado por Pablo en el capítulo 13 de la primera Carta a los Corintios (13,1-13).

Es un pasaje central del Nuevo Testamento. Muchos novios quieren que se lea este texto en la celebración de su matrimonio. Se entusiasman con las asombrosas afirmaciones de Pablo sobre el amor y tienen la sensación de que el apóstol describe con ellas su amor mutuo. Ciertamente, las palabras de Pablo expresan también el misterio del amor conyugal. Pero en el texto no se habla expresamente ni del amor entre el hombre y la mujer, ni del amor al prójimo, ni del amor a uno mismo o a Dios.

El amor es, sencillamente, un poder, una fuerza que está en el ser humano. Esto puedo explicarlo filosóficamente. O bien, como hace Pablo, puedo comprenderlo como don del Espíritu Santo. Dios nos ha regalado su Espíritu a través de Jesucristo. Y este Espíritu es un Espíritu de amor. En nosotros mana una fuente de amor. Este amor como don de Dios puede y debe expresarse concretamente en el amor entre varón y mujer, en el amor de los amigos entre sí y en todas las formas de amor que conocemos. Para Pablo, el amor es un carisma, es decir, un don que Dios nos regala por su gracia. Y para Pablo es el don supremo que Dios nos ofrece en Jesucristo.

Anselm Grün

(El Himno al amor de San Pablo, Editorial Sal Terrae. Santander 2008)

ENTREVISTA

JOAN ORDI

Fascinació per Krüger

El filòsof alemany Gerhard Krüger (1902-1972) va estar intel·lectualment actiu entre els anys trenta i cinquanta del s. xx. La preocupació central d'aquest filòsof alemany «va ser la d'establir un diàleg crític entre el cristianisme i la concepció moderna de l'ésser humà, que des de Descartes fa de l'home un subjecte autònom, desvinculat de tota autoritat i tradició», segons apunta el filòsof i teòleg Joan Ordi, guardonat amb el XIX Premi Joan Maragall per l'obra *Idea de l'home, idea de Déu. Filosofia i religió en el pensament de Gerhard Krüger (1902-1972)*, en la qual exposa el pensament del filòsof alemany. Ordi afirma que Gerhard Krüger «pot ajudar-nos avui a reflexionar pel nostre compte».

Per què se sent atret pel pensament de Krüger?

Fascina per la seva capacitat de comprendre el darrer sentit del projecte filosòfic de la modernitat i les apories que genera. Veu clarament que la modernitat planteja un problema indefugible per al cristianisme: el de la relació de la història amb l'eternitat. També em meravella la seva capacitat de descobrir en Plató un model clàssic que hauríem d'integrar a l'hora d'afrontar les apories del pensament actual.

Quina vigència té avui el pensament d'aquest autor?

Krüger ja és un clàssic del segle xx, car va preveure clarament la situació intel·lectual en què ens trobem a l'inici del segle xxi. En el món dels estudis platònics es va fer un nom propi amb l'estudi sobre *El banquet* de Plató. En el panorama filosòfic actual hi ha un desconcert intel·lectual que impedeix valorar objectivament la importància d'un pensament com el de Krüger. Per això és enormement actual, car, com diu Gadamer, Krüger va ser un pensador *entre èpoques*. I no ens trobem també nosaltres entre èpoques?

Per què enriqueix la fe la coneixença de l'obra de Krüger?

En la seva essència, el cristianisme és la revelació del Misteri etern i diví del Pare en la història del Poble d'Israel i sobretot en la història i la humanitat de Jesús en tant que Fill del Pare, i en la història de la seva comunitat dispersa per les terres i els segles d'aquest món. L'Esperit que uneix el Pare i el Fill amb lligams eterns i consubstancials d'Amor i de Vida fa que la història humana no es dissolgui en el mar procel·lós de les interpretacions sense fi. Krüger troba la realitat primigènica en la veritat humana, en el sentit de l'existència i en l'anhel de plenitud de la història. Això ens fa comprendre que la fe s'ha de viure com a esperança en la plenitud de la vida i de la història.

Oscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Capítol al Monestir de Santa Maria de Montsió d'Esplugues de Llobregat. Va celebrar-se el passat 22 de gener per a l'elecció de priora. Va ser presidit pel bisbe Agustí, amb l'assistència del delegat per a la Vida Consagrada, P. Josep Roca, S.F. La Gna. Montserrat Salvador García va resultar elegida per al proper trienni.

Confirmacions a Capellades. El passat dissabte 24 de gener a la parròquia de Santa Maria de Capellades, el bisbe Agustí va administrar el sacrament de la confirmació a 11 joves d'aquest municipi i de La Torre de Claramunt, amb gran joia de tota la comunitat parroquial.

France3 a Sant Feliu de Llobregat. Aquest canal de la televisió pública francesa ha volgut fer un reportatge sobre la vida de l'Església a Espanya. Per aquest motiu els passats 2 i 3 de febrer van visitar una diòcesi jove com la de Sant Feliu de Llobregat, entrevistant el bisbe Agustí i altres interlocutors de l'Església diocesana. El reportatge va ser emès al sud de França.

Reunió dels delegats diocesans de Família i Vida de la CET. El passat 24 de gener es van reunir al bisbat de Sant Feliu de Llobregat, amb la presència del bisbe Agustí, que va comentar el document presentat als bisbes de la CET «Orientacions pas-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Jornada de la Vida Consagrada. El passat dia 2 de febrer, festivitat de la presentació de Jesús al temple, va tenir lloc a la Catedral de Sant Llorenç una Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, amb la presència de religiosos i religioses de tota la diòcesi. Va ser ocasió per a la renovació dels compromisos de vida consagrada, per a felicitar els 25 i 50 anys de professió religiosa al servei de l'Església i per a recordar aquells que van arribar a la casa del Pare durant l'any passat.

tors per a l'acolliment de promesos», al qual els delegats van fer unes aportacions finals. Mossèn Manel Claret, de l'Arquebisbat de Barcelona, va explicar la seva experiència en la participació a la sisena Trobada Mundial de les Famílies a Mèxic.

VISITA PASTORAL

Cloenda a Sant Vicenç dels Horts. El passat 21 de desembre el bisbe Agustí va celebrar a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir d'aquesta localitat l'Eucaristia de cloenda de la vi-

sita pastoral a l'arxiprestat en la qual es va llegir un document amb les conclusions recollides.

Anoia. El passat dia 5 el bisbe Agustí es va reunir amb el consell pastoral arxiprestal a la parròquia de Sant Sadurní en un moment d'intercanvi amb els 12 laics i 4 preveres que van assistir-hi. D'altra banda, els propers 24, 26 i 28 de febrer hi haurà diverses trobades a la mateixa parròquia amb diferents àmbits d'acció eclesial, com a moments centrals d'aquesta visita pastoral.

AGENDA

Reunió amb els directors i titulars de les escoles cristianes de la diòcesi. 27 de febrer, 19 h. Per iniciativa de la Delegació de Família i Vida, el bisbe Agustí es trobarà amb

aquests responsables educatius per tal de valorar junts com celebrar de manera més coordinada amb els col·legis la Setmana de la Família.

Número especial de «Quaderns de Pastoral» sobre el Sinode de la Paraula. 24 de febrer, 19 h. Presentació d'aquesta publicació per part dels biblistes Ignasi Ricart (claretia), Justino Martínez (missioner combonià) i M. Jesús Rubio, col·laboradora a grups bíblics. Centre d'Estudis Pastorals, c/ Rivadeneyra 6, 3r - Barcelona - tel. 933 174 858.

ESPIRITUALITAT

Exercicis de cap de setmana dels Grups d'Oració i Amistat. 6-8 de març, dirigits per Mn. Josep Serra, formador del Seminari Conciliar de Barcelona i consiliari dels GOA. Casa d'Exercicis de Sant Ignasi, c/ Carrasco i Formiguera 32, Barcelona, telèfon 932 182 005.

Recés a la Casa Betània. 22 de març. Dirigit per Mn. David Amado. Informació Maria Eva Manonellas. Casa Betània, c/ Bonavista 37, Cornellà de Llobregat, tel. 933 751 102.

FORMACIÓ

«I ara què...?» 27-29 de març. Aquest taller està adreçat als joves que estan acabant la carrera, per reflexionar i orientar com enfocar la vida professional enmig de l'ambigüitat del món actual. Els conductors són Albert Florensa, Josep F. Mària, sj, i Llorenç Puig, sj, membres de Cristianisme i Justícia, i professors d'ESADE i l'IQS. Informació: Francesc Riera, sj. Telèfon 938 720 422, www.covanansa.cat.

Dimecres de Cendra. 25 de febrer, 20 h. Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç presidida pel bisbe Agustí, amb imposició de la cendra, com a inici de la Quaresma.

ECO DE LA PALABRA

La liturgia, pregustación de vida eterna

Como siempre debemos hacer con todo lo que se refiere a la liturgia, comenzamos este tiempo tan especial de la Cuaresma, desde las vivencias más significativas que nos aporta el tiempo presente. Y es el caso que hay un par de vivencias que últimamente nos están marcando profundamente la fe, la oración y la acción como cristianos. Dos experiencias, diferentes en cuanto a la naturaleza, la duración y el alcance, pero que inciden en el mismo punto del corazón: la crisis económica, que compartimos con toda la humanidad, y los huracanes de hace unos días, que han tenido unos efectos particulares en nuestra diócesis.

Ambas experiencias son fuente de sufrimiento. Pero el efecto psicológico, y humano en general, más fuerte, que han tenido y tienen sobre nosotros, es el de una profunda humillación.

Todos sabemos hasta qué punto vamos por la vida como hombres y mujeres modernos, bien confiados de nuestras capacidades para el progreso, para crear la sociedad del bienestar, para superar cualquier obstáculo que nos impida vivir satisfechos. Y la seguridad en nuestras fuerzas es tal, que pensamos que si hoy no podemos dominarlo

todo, tarde o temprano la técnica, la razón aplicada a la economía, la política, la organización social, etc., lo conseguirán. En el fondo pensamos que «si ha pasado tal cosa, si ahora estamos sufriendo, es porque aún no hemos avanzado bastante».

Pero la realidad es tozuda y de vez en cuando nos envía mensajes que nos hacen agachar la cabeza. Estos dos fenómenos se nos han venido encima, aniquilando cualquier pretensión de poder y de seguridad.

No puedo dejar de recordar la impresión que me produjo en su día la lectura de la novela *Humillados y ofendidos*, que Dostoyevski publicó en 1860 y que nos llegó en la traducción castellana allá por los años 70. Junto a la fuerte denuncia social, gracias a la capacidad del autor para adentrarse en el alma humana, aparece la visión creyente del pobre, que conserva su dignidad y su libertad para hacer frente a la injusticia y la desgracia. Era otra voz, diferente, que nos llegaba en el marco de la lucha social o política que entonces vivíamos.

—No podemos decir, sin matices, que sea bueno sufrir humillaciones, menos aún si

éstas provienen de causas radicalmente injustas.

—Pero, si sobrevienen, son la ocasión para crecer en realismo, pues tienen la virtud de aclarar la vista, poner al descubierto tanto lo que hay, la vida tal y como es, como lo que somos, nuestro verdadero ser.

—Al mismo tiempo, sin dejar de «pisar tierra», y contando con la ayuda del Dios de los pobres, hacen posible el renacimiento de las mejores fuerzas que llevamos dentro, como por ejemplo la acción libre, la confianza en el Espíritu, la capacidad de luchar, la comunión con los que sufren, la esperanza serena, el gozo más profundo.

A un compañero sacerdote le gustaba hacer una meditación sobre el Salmo 50 (51), el famoso *Miserere*, cuyo argumento se resumía en el título «Humillarse no es humillante». Bien al contrario, puede ser el primer escalón de un maravilloso proceso de crecimiento.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat